

Jakten på Allan

Personalen på äldreboendet började genast leta efter Allan. Han kunde ju inte vara långt borta, gammal och skröplig som han var. Någon skickades i väg till Systembolaget. Syster Alice visste att Allan brukade smyga dit ibland.

Så långt som till busstationen tänkte hon inte. Där letade däremot en annan person efter Allan, en smal yngling med långt och flottigt hår. Den unge mannen hade letat överallt på stationen, utan att hitta vare sig gubbe eller väska.

Till slut gick han fram till biljettluckan och började fråga ut den lille mannen. Ynglingen var otålig och högljudd. Det gillade inte den lille mannen i luckan:
- Jag lämnar inte ut information om våra resenärer, sa han surt.

Ynglingen stod tyst en stund, han verkade fundera över vad den lille mannen sagt, sedan ställde han sig framför dörren till expeditionen. Han brydde sig inte om att kontrollera om den var öppen,

utan tog sats och sparkade in dörren så att flisorna flög. Blixtnabbt lyfte han upp den lille mannen i öronen så att han hängde och sprattlade i luften.

- Jag är en jävel på att få folk att prata, sa han innan han släppte ner den lille mannen med en duns. Svarar du inte så spikar jag fast din snopp i stolen.

Den lille mannen började genast berätta det han visste, nämligen att gamlingen åkt med bussen mot Strängnäs. Om gubben tagit med sig en väska kunde han inte säga. Han var inte den som spionerade på sina resenärer.

Han talade om för ynglingen att det fanns tolv hållplatser på vägen till Strängnäs. Den gamle mannen kunde kliva av på vilken som helst av dessa.

Den enda som kunde svara var busschauffören, och han skulle vara åter i Malmköping om fyra timmar.

- Måste tänka, sa ynglingen.

Han tänkte en lång stund. När han tänkt färdigt bestämde han sig för att vänta på bussen.

Sedan talade han om för den lille mannen vad som skulle hända med honom, hans fru och hans barn om han berättade för polisen om det som precis hänt.

Den lille mannen hade varken fru eller barn, men han ville gärna ha kvar sin snopp. Alltså lovade han att inte säga ett knyst till någon. Det löftet höll han ända till nästa dag.

Julius Jonsson - kepsgubben

Allan Karlsson vaknade av att chauffören petade på honom och sa att de var framme vid Byringe station. Han hjälpte Allan Karlsson av med resväskan.

- Klarar sig herrn nu? frågade han.
- Jodå, sa Allan Karlsson och tackade för hjälpen.

Allan såg sig omkring. Solen skymdes av höga granar, han frös i den tunna kavajen och innetofflorna. Inte ett hus i närheten. Det var skog, skog och skog åt tre håll, och en liten grusväg in åt höger.

Allan tänkte att det kanske fanns varma kläder i väskan, men väskan var låst.

Han skulle behöva ett verktyg för att bryta upp låset. Det enda han kunde göra var att följa grusvägen in i skogen, med väskan efter sig.

Efter ett par hundra meter kom Allan Karlsson fram till ett stort, gult hus.

Det måste vara Byringe station, tänkte han och satte sig på resväskan för att hämta andan.

Det nerlagda stationshuset låg intill en nerlagd järnväg. Fönstren i bottenvåningen var igenspikade med bräder. Till höger kunde han följa järnvägsspåret bort i fjärran.

Plötsligt öppnades den slitna dörren till stationshuset. En karl i sjuttioårsåldern klev ut på perrongen. Mannen hade keps, rutig skjorta och svart skinnväst. Han glodde på åldringen.

Vem är du och vad gör du vid mitt hus? sa kepsmannen.

Allan bestämde sig för att säga precis som det var. Han berättade att han hette Allan, att han var på pricken hundra år, och att han rymt från hemmet. Han berättade dessutom att han hunnit med att stjäla en resväska från en yngling, samt att hans knän gjorde ont.

- Jaså, minsann, sa kepsgubben och log. En tjuv!

Han tog ett skutt ner från perrongen och gick fram till Allan Karlsson, som för att ta sig en närmare titt.

- Är du verkligen hundra år? sa han.
Då måste du vara hungrig.

Allan förstod inte vad det ena hade med det andra att göra, men hungrig var han ju.
Därför frågade han vad som serverades till middag.
Han frågade också om det gick att få en sup till maten.

Kepsmannen sträckte fram handen
och presenterade sig som Julius Jonsson.
Han sa att det blev älgstek till middag och att det
absolut skulle bli sup till det,
så att det räckte till både kropp och knän.

Kidnappad buss

Utanför busstationen i Malmköping stod en yngling
och väntade på bussen från Strängnäs. I fyra timmar
hade han väntat och var nu nära att spricka av otålighet.
Det vimlade nämligen av poliser i den lilla staden.
Han hade sett två polisbilar köra fram och tillbaka.
När som helst skulle de väl komma in på stationen
och förhöra den lille mannen i biljettluckan.
De skulle säkert undra varför han såg så rädd ut
och varför dörren till expeditionen var trasig.

Först trodde ynglingen att polisen letade efter honom,
att den lille mannen redan hade skvallrat.
Men det var omöjligt, han hade haft koll
på den lille mannen hela tiden.
Dessutom fanns det ingen telefon att ringa med,
för den hade ynglingen slagit sönder.

Äntligen kom bussen!

Ynglingen såg att den inte hade några passagerare
och bestämde sig för att kidnappa både
chaufför och buss.

Det tog bara tjugo sekunder att få chauffören att vända
på bussen och åka iväg igen.

Ynglingen satte sig på samma plats där hundraåringen
suttit tidigare samma dag. Han började fråga ut
den livrädde busschauffören om åldringen.
Chauffören sa att gubben klivit av vid Byringe station.
Den unge mannen blev genast mycket lugnare.
Han skulle klara av det här utan att blanda in Chefen.

Chefen var kvar hemma i Stockholm.
Ynglingen ryste när han tänkte på vad Chefen
skulle säga om att väskan kommit bort.

- Vi är framme,
sa chauffören och körde in till vägkanten.

Han undrade om han skulle dö nu.
Nej, det skulle han inte.
Men hans mobiltelefon gick en snabb död till mötes.
Den krossades under ynglingens ena känga.

Efter att ha rabblat en massa dödshot blev ynglingen av
vid hållplatsen Byringe station och bussen åkte i väg.
Den stackars chauffören vågade inte vända bussen,
utan fortsatte hela vägen till Strängnäs.
Han parkerade utanför ett hotell, gick in på en bar
och drack fyra glas whisky på raken.

* * *

Ynglingen kunde se spår i gruset efter
en resväska på hjul.

Han följde spåren, in i skogen.

Strax fick han syn på den gamla stationsbyggnaden.
När någon tände en lampa på övervåningen,
mumlade han:
- Nu har jag dig, gubbe!

